

דקלה קידר

Pagal

הסארי שלי היה כתום כתום, גלידת הפיסטוק והזעפרן הייתה ירוקה ירוקה, ומתחת לאצבעותיי, בקערית המוזהבת, התערבלו הסוכריות הצבעוניות והשמיצו רחש נעים. ריח קטורת נע בין הקירות הסגולים, נאבק בריחות התבלינים החזקים. סלסולי סיטאר בקעו מהרמקולים כיללה חלושה. רק שני שולחנות נשארו במסעדה.

בשולחן נמבר פאצ'ור ישבה משפחה הודית, שני הורים ושני ילדים. עקבתי אחר המפגש שלהם עם טעמי הבית המוכרים. עכשיו הם כבר בקינוח. רק מי שידע מבקש ראס גולה, זה קינוח עדין מדי לחיך מערבי. בשולחן נמבר פאנץ' יושב הזוג הקבוע של שבת בערב. הם תמיד יושבים בשולחן הזה, השולחן הכי רומנטי במסעדה, מזמינים את אותן המנות בדיוק. התקרבתי למזוג להם מים ולקחת הזמנה.

סוניל נופף לעברי עם החשבון של ההודים בתנועה חדה. לא שמתי לב שהם כבר סיימו את הקינוח וביקשו חשבון. זה תפקידי לשים לב. את לא סוחבת את הכלים הכבדים. ואת לא מפנה אותם מלוכלכים וריקים. ואת נשארת גם בסוף הערב נקייה ומאופרת בסארי המשי הכתום שקיבלת ממדאם במתנה. וכל התפקיד שלך הוא לארץ, להסביר את התפריט, לקחת

הזמנה, לתת חשבון ולמזוג מדי פעם מים. אבל את מקבלת כסף בדיוק כמונו בזמן שאנחנו רצים וסוחבים ומזיעים. ושווה בשווה מתחלקת אתנו בטיפים בסוף הערב. אז לפחות תעשי את העבודה שלך. זה מה שסוגיל אומר לי, וברוב הפעמים רק במבט נוקב. תוך כדי התלחשות עם לאלי, מנהל המסעדה מטעם מדאם ובוס. שלפתי שתי שושנים אדומות והגשתי לנשים, ואת החשבון לגבר. תמיד יש נשים שמעירות כמה זה לא פמיניסטי, אבל אני לא מתרגשת. זה רק טקס סמלי. סוגיל סימן לי בתנועה וזריזה, קדימה, קדימה. את צריכה להגיע לפנייהם לדלת. עד שאת זוה.

הספקתי להגיע לדלת לפנייהם ולפתוח אותה. "נמסטה," קדתי לקראת בני המשפחה שהיו בדרכם החוצה, המשכתי להביט החוצה מבעד לחלון הקטן הקבוע בדלת הכבדה שנסגרה אחריהם. על הספסל שממול ישבו נער ונערה ועישנו. על ספסל שני שכב גבר על קופסת קרטון משוטחת. הבל פי כיסה את החלון באדים.

רק הזוג בשולחן פאנץ' נשאר, אבל הם עוד רחוקים מחשבון. כבר פינו להם את צלחות האוכל. לאלי הורה לי במבטו למלא להם מים בכוסות, אולי זה יזרז אותם ללכת. אף אחד לא רוצה להישאר מאוחר יותר מחצות ביום שבת. לא התנגדתי, למרות שידעתי שהם יזמינו בהמשך גם קינוח וגם שתייה חמה, כמו תמיד. מילאתי מים בכוסות. הם עדיין לא ביקשו הסתובבתי באטיות לכיוון עמדת הקופה בהתנצלות. כל המלצרים עומדים בשורה ומביטים בי. ידיהם מאחורי הגוף.

בשבת המשמרת קצרה יותר כי המסעדה נפתחת מאוחר יותר, אבל היא ארוכה יותר מכל משמרת. היא מחושמלת במתח של העובדים לצאת החוצה. יום ראשון הוא היום החופשי שלהם. משמרת שבת היא היחידה שבה הם אוכלים בחטף ולא מסיר גדול כמו תמיד, ממהרים החוצה לקנות אלכוהול, ומזמינים בחורות לדירת החדר וחצי שבה כולם ישנים. ככה אלינור סיפרה לי לפני שהיא עזבה.

אני העובדת הכי ותיקה במסעדה מאז שהיא עזבה. אני מכירה כל אחת מעשרות המנות עד לאחרון גרגיר התבלינים. אני זוכרת בעל פה הזמנות

של שנים-עשר איש, שלוש מנות כל אחד – רק בגלל שאני יודעת לצייר לי בדמיון את הארוחה המתהווה. אני יודעת מילים בסיסיות בהינדי. זה הסיבוב השלישי או הרביעי של סוניל בארץ. ואולי גם זו הסיבה שאנחנו קרובים יותר. הוא בוחר עבורי את הטיקה המתאימה לסארי שלי בתחילת המשמרת. הוא מדביק לי אותה בעדינות על המצח, קצת מעל לגבות, נוגע בי רק בקצה האצבע המורה, אבל כל ההודים מסתכלים בעניין. אלינור אומרת, תיזהרי ממנו. אבל הוא לא באמת אוהב אותי. הוא יודע שגוזרים מהכסף שלי עמלה בכל ערב. הוא יודע שמחלקים את הטיפים שווה בשווה, אבל שווה קצת פחות בשבילי. והוא לא אומר להם כלום.

שבעה מלצרים עומדים בשורה. ארבע-עשרה עיניים. הם מחכים שאסלק כבר את שולחן פאנץ', וחוששים שדווקא עכשיו ייכנס עוד לקוח. לפי חוקי מדאם ובוס, עד חמישה לחצות – חייבים לקבל כל לקוח. וככל שמתקרבת השעה הזו, המתח במסעדה עולה והמבטים מצטלבים בבהלה כשנשמע רחש הדלת הנפתחת. לרוב אלה רק שליחים שבאים לקחת טייק אוויי. אבל כבר קרה שנכנסו לקוחות שעלו לנו בשעה וחצי נוספות של עבודה. ואף על פי שעוד לא חמישה לשתיים-עשרה, הם מתחילים לקפל את המסעדה. רק דברים שלא רואים, למקרה שמדאם ובוס יופיעו בהפתעה. הטלפון מצלצל. כנראה מדאם ובוס. בכל לילה הם מתקשרים לבדוק כמה סועדים היו הערב. לרוב הם לא מגיעים. אבל אני דווקא אוהבת כשהם מופיעים, בלי להודיע – כרוח סערה זוהרת. בוס בחליפת פשתן, משקפיים אובליים, מדאם בסארי בצבעים עזים, טורקז, ורוד, עיניה ממוסגרות בשחור עז, מהפנטת ביזוייה. הם מאירים את החדר החשוך. הלקוחות מתרגשים לפגוש את מדאם. לידה אני אפס באירוח. וגם סוניל ולאלי וכל המלצרים האחרים יודעים את זה.

סוניל ענה לטלפון, "האוולי שלום –". הוא כבר אומר את זה כמעט ללא מבטא וזה גורם לאנשים בצד השני לדבר איתו בעברית, אבל הוא תמיד נאלץ להעביר לי את השפופרת באכזבה. "הולד און פליזו."

הם אומרים לי שהם יודעים רק מילים בסיסיות בעברית, אבל אני אף פעם לא באמת בטוחה בזה.

"האוולי שלום?"

"את מדברת עברית?" שאל גבר מעברו השני של הקו.

"בטח. איך אפשר לעזור?"

"אני רוצה להזמין שולחן לשבת, 18 בדצמבר, בשמונה בערב."

אני לוקחת את יומן ההזמנות העצום, הכבד, מוצף בכתב צפוף ומסולסל כמו ציור. הכתב של סוניל.

"אין בעיה. כמה אנשים תהיו?"

"שניים," הוא ענה.

רשמתי: טו פיפל. "על שם מי?"

"אליעם."

"שם מיוחד," אמרתי. סתם רציתי להאריך קצת בשיחה. זה קורה לי תמיד בסוף המשמרת. רק חצי שעה וחמישה רחובות מפרידים ביני ובין דירת החדר שלי. ובכל זאת אני יודעת שייקח נצח עד שיקפלו את המסעדה. עד שיחשבו את הכסף. עד שיחלקו את הטיפים. עד שאצא הביתה, ואלך ברגליים כבדות מעמידה ממושכת, ואחלוץ את הנעליים בקצה חדר המדרגות כדי שהשכנה לא תשמע אותי מטפסת.

"תודה," הוא אמר. "אה – זה אירוע חשוב,"

"איזה יופי," אמרתי בעליצות מזויפת, מניפה שוב את העט, "יום

הולדת? יום נישואים?"

הזוג החמוד התחיל ללכת סופסוף לכיוון היציאה, ויתרו על קינוח. ראיתי את סוניל מתכרכם על כך שהוא עושה את העבודה שלי וקדתי לעברם. הוא סימן לי לסיים את השיחה. כיסיתי את השפופרת, "וואן מינט!"

"מה לחשת שם?" אליעם שאל.

"לא היית אמור לשמוע," חייכתי. "אנחנו פשוט לקראת הסגירה. לא

משנה. אז מה האירוע?"

"אני אתקשר כבר מחר," הוא אמר. "זה לא דחוף. יש זמן עד

דצמבר."

"רק תגיד לי מה האירוע? יומולדת? מחר ממילא סגור כאן."
הוא שתק לרגע. סוניל סימן לי בשפתיו: מדאם ובוס תיכף יתקשרו.
סימנתי לו לחכות בסבלנות.

"זו הצעת נישואין," הוא אמר.

"יופי!" אמרתי. "אני עובדת כאן ארבע שנים, ואיכשהו הצלחתי

להפסיד כל הצעה."

"אז תשתדלי לעבוד באותו ערב."

"אני כבר רושמת את עצמי," חייכתי. "וגם אשמור לכם את השולחן
הכי רומנטי במסעדה. הוא גם בצד, והוא גם קצת יותר קטן מכל השולחנות
האחרים. אז יושבים קצת יותר קרוב."

"יפה." הוא אמר. "אבל נראה לך שזה מספיק? אני רוצה שזה יהיה

מיוחד."

"אני אדאג לכם כמו שצריך," אמרתי, מנסה להבין מה הוא רוצה.
כשלקוחות מבקשים לציין אירוע מיוחד, הם בדרך כלל רוצים לוודא שהם
יקבלו יין על חשבון הבית, אבל זה לא נראה לי המקרה. "או שאתה מחפש
עוד משהו כמו, נניח, לא יודעת, שאחד המלצרים יגיש לה את הטבעת?"
"זה אחלה, אבל – זה לא יהיה מצחיק?"

"מצחיק," אמרתי. "אבל מצחיק רומנטי. ההודים מבינים ברומנטיקה,
תאמין לי. הם מאמינים בוורדים לנשים ובחשבון לגברים," אמרתי.

"אני מאמין בחשבון לנשים ובוורדים לגברים," הוא אמר, קולו מחויך.

"אז שאני אתן לך את החשבון בסוף הערב?"

"את מצחיקה."

"רגע, אולי נשים ברקע גם שיר שאשתך לעתיד אוהבת? אולי יש לכם

איזה שיר, שלכם? משהו כזה מהדייט הראשון?"

"את מדהימה," הוא אמר.

"אל תגזים, ראיתי יותר מדי סרטים."

ההודים הביטו בי בסקרנות. הם הבחינו בהתארכות השיחה.

"זה בדיוק מה שאני רוצה, שזה יהיה כמו בסרטים. מה אני אעשה, זה

פעם אחת בחיים לא?"

“אתה כזה – רווק סדרתי?”

נשענתי על עמדת הקופה. לאל, רב המלצרים נעמד מולי. הוא מבוגר יותר מכולם, שיערו שיבה, הוא הרים את ידו בתנועה חדה לכיוון שעון היד שלו, שאנתק את השיחה. לחשתי לו: אוקיי! אוקיי!
 “אה...” אליעם התלבט, “לא ממש.”

לאלי לחש בתקיפות, “מדאם ובוס ניד טו קול אָני מיִנט!”
 “אליעם, אני מתנצלת אבל אני חייבת לשחרר את הקו. יש כאן שבעה הודים עצבניים מולי כרגע – מחכים לשיחה מהבוסים, ומחכים לסגור את הקופה, האמת שגם אני כבר מתה לקחת את הכסף ולעוף הביתה.”

“אוקיי,” הוא אמר, “תודה על הכול.”

“ואל תדאג. היא בטוח תגיד לך כן. ביי.”

ניתקתי את השיחה. סניל נוף בי, “וואיי אר יו ספיקינג סו מאץ?”

משכתי בכתפי “איטס א רורביישן.”

“בט וואיי לאפינג? וואיי וויספרינג?”

“איטס א רורוויישן פרום א קליינט.”

“ווי ניד טו גט א קול פרום מדאם אנד בוס!”

“איטס א רורוויישן פרום א קליינט.”

הפניתי אליו את גבי, אבל פגשתי בעיניו הכהות והגדולות במראה שמאחורי הבר. הוא יפה כמו שחקן קולנוע. שיערו בוהק ושחור כל כך שמתחשק להעביר בו יד. הוא צעיר מכולם, והוא מערבי מכולם. הוא מדבר איתי על מוזיקה. על סרטים. על בומביי. הוא שואל אותי שוב ושוב על הקעקוע למרות שהתשובה שלי לא משתנה: זה כדי שלא אשכח את הודו. אולי כי הוא היחיד במסעדה שלא רוצה לחזור להודו. הביתה. כולם נועצים בי עיניים אבל מרכינים ראש כשעינינו נפגשות. חוץ ממנו. לפעמים עובר לי בראש מה אם אנשק אותו. אבל בכל פעם שאני לא ממלאת את עבודתי כראוי, המבט שלו מקפיא אותי. אני מענישה אותו בשתיקה עד סוף המשמרת. עכשיו סוף המשמרת קרוב. חמישה לחצות. סופסוף הם החלו בתהליך הסגירה של המסעדה ושל ספירת הכסף.

לאלי יושב ליד הטלפון עם ערימת ההזמנות מצד אחד, והכסף מצד שני, ועם מחשבון ענקי בודק פעמיים את ההתאמה בין הסכומים להזמנות. כולם יושבים מסביב ומחכים לשטרות של הטיפים. אני יושבת על כיסא מרוחק יותר. את הטיפים הם מפרידים, ומחלקים שווה בשווה בינינו, לפחות ככה זה אמור להיות.

אני יודעת שזה לא הוגן בעיניהם שארוויח כמוהם, בעוד שהם עושים את העבודה המלוכלכת. לא הוגן בעיניהם שמדאם ובוס נתנו הוראה שרק אני אטפל בלקוחות בעייתיים. לא הוגן שהחופש שלי נמצא מחוץ לדלת ושלחם בארץ רחוקה. אז אני לא אומרת כלום על הכסף.

צלצל טלפון. סוניל היסה את חברת הגברים: "מדאם ובוס!"
 "האוולי שלום", הוא הקשיב רגע, נעץ בי מבט מאשים ומסר לי את השפופרת בתקיפות.

"הי. זה אליעם. ממקודם."

"הי", אמרתי, "אני מזהה." סוניל נעמד מולי, גבותיו מכווצות.

"הייתי צריך לשמוע את הקול שלך שוב."

"מה?"

"כלומר, בא לי פתאום לספר לך משהו עלי."

"אבל נצטרך להזדרז כי הם כבר סופרים כאן את הכסף," לחשתי.

"בסדר, אז," הוא השתהה לרגע, "אז גדלתי בבני-ברק. בגיל שלוש-עשרה עזבתי את הבית ואת הדת. צבא עשיתי מטבח וישר אחרי זה עברתי לאילת. והתחלתי לעבוד במלון. קראתי לזה הרבה זמן צוות בידור," הוא אמר. שתקתי. מקשיבה.

"זה היה כמעט נכון," הוא כחכה, שתק רגע ארוך. "אבל לא עם כל אחת הייתי הולך."

סוניל רתח. הצבעתי על יומן ההזמנות וסימנתי בשפתיי "רורביישן".
 "רק עם המבוגרות והעשירות. רק עם המפונקות. אלה של הסוויטות, של החיים הטובים, אלה שהיו מקבלות אותי ליום הולדת במתנה מהחברה שלהן, אלה שיצאו לפנסיה בגיל עשרים על חשבון אבא, אלה שיודעות להגיד תודה על כל ליטוף. שיודעות להגיד תודה בכסף."

הרגשתי את כובד המשקל על כפות רגליי, ואת המבטים של המלצרים שמחכים לסיום השיחה שלי. הצבעתי על המסעדה ביד רחבה – מה, אני מפריעה לכם לסגור כאן? אבל סוניל הניד בראשו לעברי בנוקשות.

“אהבת את זה?”

“אם אהבתי?” הוא נשמע כהדהוד שלי.

“בהתחלה הייתי עושה את זה רק בשביל הכסף. המון כסף. ושחור. אלף דולר ללילה. אחר כך יותר. אחר כך גם הייתי תופס שיחות איתן, דמות האם כזה.” הוא שתק רגע. “אני חושב שבגלל זה רציתי לשמוע את הקול שלך שוב. את נשמעת לי כזאת דמות האם, יש לך ילדים?”

“אני בת עשרים ושלוש. אין לי אפילו חבר.”

“את תהיי אמא טובה.”

“תודה. נראה לי.” אמרתי. מוללתי באצבעותיי את סוכריות האניס הקטנות והצבעוניות בקערית הזהב. לאלו לחש לי דונט טאץ'. הם שונאים שאני נוגעת בסוכריות שמגיעות אחר כך ללקוחות. ואז הוא סימן לי לחתוך את השיחה. מדאם ובוס. מדאם ובוס. הנהנתי באיטיות. תיכף אסיים.

“אני לא מתחיל אתך.” הוא אמר.

“הגיוני. אתה עומד להתחתן.” גיחכתי. “אבל למה זה נגמר? היה לך

מספיק כסף?”

“אף פעם אין לך מספיק כסף,” הוא אמר. “אבל פגשתי את החברה שלי. נדלקתי עליה חזק. לא יכולתי להמשיך לשקר-”

קולו של אליעם נקטע לפתע. הבטתי לפניי, סוניל ניתק את חוט הטלפון, וניתק לי את השיחה.

“אקסקיזו מי?” הבטתי בו.

“נו ספיק אנימור,” הוא צעק “נו ספיק! יו ספיק טו מאץ’!”

הבטתי בו בכעס. “איי וויל טל מאדם אנד בוס אבאוט איט.” לאלו חלף על פני ולחש, “יו סטופיד גירל”.

עכשיו הם ספרו את הכסף בפעם השנייה.

סוניל חיבר את חוט הטלפון בחזרה. צלצל טלפון נשמע שוב. קפצתי.

שלחתי את ידי להרים את השפופרת, אבל סוניל הניח את כף ידו הכהה

והגדולה על כף ידי, לחץ אותה לטלפון כך שלא אוכל להרים את השפופרת. הוא אף פעם לא נגע בי. הרפיתי מיד ומשכתי את היד. הפניתי את גבי אליו. הוא הרים את השפופרת, "האוולי, גוד איבנינג, הוא הקשיב. אפשר היה לראות על פניו שאלה לא מדאם ובוס. "שיז נוט היר," הוא אמר.

"איים היר." אמרתי. הושטתי את ידי אליו. "איים היר." הוא הניח את השפופרת על כנה והישיר מבט אל עיני. חייכתי חיוך מתוח. הוא סינן לעברו של לאלי "pagal".

הם יודעים שאני לא יודעת הרבה מילים בשפתם, אבל את המילה הזו אני מבינה היטב. משוגעת. משוגעת בפירוש המבוזה ביותר של המילה. הלכתי לשירותים עד שיעבור המחנק. רק לא מולם. רק לא בערב הזה. עשר דקות לסוף המשמרת. עוד חמש דקות הם יתחילו לקפל את המסעדה. עשר דקות עד שאברח גם אני. עשר דקות. זה הכול. כשחזרתי, אספתי את המלחיות והפלפליות על מגש כסוף, למרות שזה לא התפקיד שלי. בשלוש דקות לחצות דלת המסעדה נפתחה. "סורי מיסטר, איטס קלווד נאו," אמר סוניל, יכולתי לזהות את נימת הניצחון בקולו.

אליעם עמד במרכז המסעדה וחיך אלי. ידעתי שזה הוא. הוא היה לבוש בחליפת ספורט לבנה, שיערו בלונדיני וחלק באופן לא טבעי. הבטתי בו, ממשיכה לאסוף את המלחיות.

הוא התקרב אלי. המלצרים נעצו בנו מבטים חקרניים. "לא נתנו לי אותך," הוא אמר. "אבל ידעתי שאת כאן." "איטס דה קליינט," הישרתי מבט לסוניל, "הי קודנט ריץ' דה פון, פור סם ריזון. איי וונדר וואט מאדאם אנד בוס סיי וון דיי היר דיס." סוניל הניד בראשו מצד לצד, שנאה בעיניו. "דמיינתי אותך אחרת. אבל מתאים לך הלבוש ההודי." חייכתי בביטול. "זה השולחן הרומנטי, דרך אנב," הצבעתי על השולחן משמאלי.

"יו גו הום נאו," סוניל רשף לעברי, והטיח את השטרות על הדלפק.

“אני מחכה לך בחוץ”, אמר אליעם.

לקחתי את התיק שלי מהמטבח. נפרדתי מהטבחים ויצאתי בהתעלמות מתריסה מסוגיל. אספתי את השטרות בידי בתנועת אגרוף מהירה ויצאתי בלי להתעכב. בזווית העין הבחנתי בכל השבעה עומדים להביט מעבר לזוגיית החלון. בארבע השנים שאני עובדת כאן כבר יצא שהגיע גבר לאסוף אותי. הדהים אותם שאנחנו מתנשקים במפגש. הדהים אותם שהופיע בחור חדש בחיי ושגם אותו אני מנשקת. ידעתי שזה נראה להם מופקר ומערבי. אבל ממילא מזמן אף אחד לא בא לאסוף אותי מכאן.

אליעם זהר בחושך בחליפתו הלבנה, על הספסל.

“או סיפרת לה בסוף?” שאלתי.

הוא סימן לי לשבת לצדו. התיישבתי.

“אמרתי לה שנמאס לי מאילת”, הוא אמר. שרשרת זהב דקה לצווארו. “שנמאס לי מהחום. ומלהיות איש תחזוקה של המלון. חזרנו לרמת־גן, הייתה לה שם דירה. מוזר כי איכשהו זה ממש קרוב לבני־ברק. איפה שההורים שלי גרים. והתחלתי לעבוד בחברה לשיווק נייר. שכיר. חמשת אלפים שקל לחודש.” הוא חייך.

“וככה תתחתנו? עם כזה סוד?”

“הסוד שלי שווה דירה ברמת־גן. אני מספר לה שאני חוסך לחלום שלנו. היא לא יודעת שהוא כבר שלנו. זה ייקח עוד כמה שנים עד שהיא תהנה ממנו, בינתיים אני משכיר את הדירה, וחוסך.” הוא הביט באצבעותיו. “היא לא יודעת שבעצם אין לנו דאגות כלכליות”, אמר, “אבל זה לא כזה גרוע. זה דרייב טוב לחיים”.

הוא הביט בי מקרוב. מבטו ישיר וחודר, אף שגופי היה עטוף בשמונה מטרים של משי הודי כתום.

הוא קירב את כף ידו אל פניי, מסיט קווצת שיער מעל עיני בעדינות רבה אל מאחורי האוזן. התבוננתי בו. הוא רכן אלי, התקרב עוד, מביט בשפתיי. כף ידי התרוממה, עצרה אותו. מבטו קפא. נמלא עלבון. אמרתי מיד, “זה בסדר, לא קרה כלום”, אבל הוא לא הביט בי. הוא התרומם –

ואז בתנועה מהירה, כמעט מבלי שארגיש, חטף את צרור השטרות שעדיין היה בידי.

כמו בהילוך אטי, ראיתי איך דמותו הבוהקת מתרחקת אל תוך העלטה. קמתי אחריו. קולי נשמע כמו זעקה צרודה שמסרבת לבקוע בחלום. הוא הפך לנקודה קטנה, שהלכה ונעלמה בחושך. כשהסתובבתי אל המסעדה אף אחד כבר לא עמד בחלון.

דקלה קידר – סופרת, תסריטאית, ומנחת סדנאות כתיבה. הרומן האחרון שכתבה, "בתים של אחרים", ראה אור ב־2014. קדמו לו ספריה "הגברת העירומה", ורבי המכר לנוער "שלומצי כותבת יומן" ו"משהו פשוט מסובך". ספרי הילדים שלה, "אמא נשאת בגן" ו"התנין העצוב והזובב" ראו אור גם בגרמניה, יוון ובסין, וסיפורים פרי עטה התפרסמו באנתולוגיות בארץ ובעולם ובכתבי עת שונים. כתבה וערכה תסריטים רבים לסדרות טלוויזיה. מלמדת כתיבה בסם שפיגל, באוניברסיטה הפתוחה ובספריית בית אריאלה.